

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko (...) Teatrowi im. (...) w K.

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego (...) Teatru im. (...) w K.

przeciwko P. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2008 r., na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego) od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Powód wnosił o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 88 816 zł tytułem ceny sprzedaży dostarczonego stronie pozwanej sprzętu komputerowego, wynagrodzenia za wdrożenie systemu komputerowego oraz zwrotu 70% kaucji.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa i wniosła powództwo wzajemne o zasądzenie kwoty 104 822,40 zł z tytułu kary umownej za zwłokę w dostarczeniu przedmiotu umowy.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 29 maja 2007 r. oddalił powództwo główne oraz częściowo uwzględnił powództwo wzajemne zasądzając od P. K. na rzecz (...) Teatru (...) w K. kwotę 29 280 zł z odsetkami od dnia 29 czerwca 2005 r. tytułem kary

umownej w związku z odstąpieniem Teatru od umowy z winy P. K., a w pozostałej części oddalił powództwo wzajemne.

Od powyższego wyroku apelację wniósł tylko P. K. i w wyniku częściowego jej uwzględnienia Sąd Apelacyjny zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 listopada 2007 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądził od (...) Teatru (...) w K. na rzecz P. K. kwotę 46 360 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2005 r. oraz kwotę 11 712 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 kwietnia 2005 r., oddalił powództwo główne w pozostałej części, a powództwo wzajemne oddalił w całości, zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu związane z powództwem głównym, zasądził od pozwanego Teatru na rzecz P. K. kwotę 3 615 zł tytułem kosztów procesu związanych z powództwem wzajemnym oraz kwotę 7 068 zł tytułem części kosztów postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł (...) Teatr (...) w K. wskazując, jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 58 072 zł i stwierdzając, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w całości.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że „przedmiotem kasacji jest instytucja umowy o dzieło w ujęciu szerokim jako odpowiedź na pytanie czy określony umową obowiązek wdrożenia programu komputerowego i możliwość poddania umówionego rezultatu (dzieła) sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych, stanowią elementy decydujące o kwalifikacji umowy jako umowy o dzieło albowiem co do powyższych kwestii wypowiadał się już Sąd Najwyższy jednakże pojawiają się wątpliwości, które w niniejszej sprawie spowodowały rozbieżności w orzecznictwie Sądu I i II instancji co uzasadnia rozpoznanie kasacji w niniejszej sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. To wymaganie formalne określa zakres kognicji Sądu Najwyższego, który związany jest granicami zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c. Jeżeli przedmiotem sprawy są roszczenia pieniężne, wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia powinna odpowiadać określonemu w niej zakresowi zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji.

W rozpoznawanej sprawie powyższa zgodność nie zachodzi, a różnica pomiędzy wskazanym zakresem zaskarżenia, a wartością przedmiotu zaskarżenia sprawia, że

niemożliwe jest ustalenie rzeczywistego zakresu zaskarżenia. Pomijając to, że skarżący wskazał, iż zaskarża wyrok Sądu drugiej instancji w całości, choć w części oddalającej powództwo główne jest on dla niego korzystny i jak wynika z podanej wartości przedmiotu zaskarżenia nie został zaskarżony, decydujące jest to, że Sąd drugiej instancji oddalił też w całości powództwo wzajemne, które Sąd pierwszej instancji uwzględnił w zakresie 29 280 zł. Choć skarżący wskazał, że zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego, a więc także w zakresie oddalającym jego powództwo wzajemne co do kwoty uwzględnionej przez Sąd pierwszej instancji, to z podanej wartości przedmiotu zaskarżenia obejmującej tylko kwotę 58 072 zł zasądzoną przez Sąd Apelacyjny od pozwanego Teatru na rzecz powoda P. K. zdaje się wynikać, że w rzeczywistości przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną jest tylko ta część wyroku Sądu drugiej instancji, w której uwzględniono powództwo główne, a nie objęto zaskarżeniem oddalenia powództwa wzajemnego (i powództwa głównego), choć w wypełnieniu wymogu art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazano na zaskarżenie wyroku w całości.

Powyższe uchybienie i niezgodność pomiędzy wskazanym zakresem zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji a wartością przedmiotu zaskarżenia, nie pozwalają na stwierdzenie jaki jest rzeczywisty zakres zaskarżenia wyroku skargą kasacyjną, a jest to wymaganie formalne skargi, niezbędne do określenia zakresu kognicji Sądu Najwyższego, która musi być określona ściśle przez skarżącego i nie może być przedmiotem domysłów Sądu Najwyższego.

Stanowi to nie wypełnienie konstrukcyjnego wymagania skargi kasacyjnej wskazanego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. i prowadzi do odrzucenia skargi na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Nie zostało także spełnione wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., bowiem skarga nie zawiera w istocie uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania.

Pomijając to, że sformułowanie, które ma stanowić to uzasadnienie jest niezrozumiałe, przede wszystkim nie można stwierdzić, którą z przesłanek przedsądu określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarżący wskazał jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że wymaganie formalne skargi kasacyjnej określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jest spełnione wówczas, gdy skarżący wskaże i odpowiednio uzasadni występowanie w sprawie jednej z przesłanek przedsądu określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (porównaj między innymi

uchwałę połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Cywilnej oraz Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 r. III CZP 72/02, OSNC 2003/7-8/32). Powinien on jednoznacznie określić, w wyodrębnionym wywodzie prawnym, na którą przesłankę przedsądu powołuje się jako na okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest bowiem rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej i snucie domysłów jakie są argumenty skarżącego przemawiające jego zdaniem za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00, OSNC 2001/10/156 i z dnia 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01, OSNC 2001/10/157).

Uzasadnienie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań, bowiem na jego podstawie nie można stwierdzić, którą przesłankę art. 398⁹ § 1 k.p.c. wskazuje jako uzasadnienie rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Nie zostało prawidłowo sformułowane ani zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni określonych przepisów prawa.

Również ten brak formalny skargi kasacyjnej prowadzi do jej odrzucenia na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.